

שראו שבלעם לא יכול, לקחו עצה אחרת לעצם, והפקירו בשיהם יכונתיהם יותר ממואב, שהרי על נשות מזין בתוב, בדבר לא חן הנה היו לבני ישראל וגוי.

והכל היה מפוזן. לקחו עצה יחד עם נשיאם שיפCKER בטהו, שחשבו לחתפס את משה ברשותם, בכמה מניינם שפפים עטרו אותה שיטפס הראש שלהם, ומקודוש ברוך הוא.

(ישעה מ"ד) משיב חכמים אחריו. הם רואו שהראש יתפס ברשותם, ולא ידע, ראו ולא ראו. ראשראש העם שנופל אפה וכמה אלפיים אחרים, וחשבו שזה משה. הפקירו אותה וצוו אותה על משה, שלא תזדווגי לאחר אלא בו. אמרה להם, במה אדרע? אמרו, אותו שתראי שבלם עומדים לפניו, בו תזדווגי ולא באחר. בין שבא זמרי בן סלוא, עמדו לפניו עשרים וארבעה (חמשים ותשעה) אלף משפט שמעון, מושום שהיה נשיאם, והיה חסבה שהוא משה, והזדווגה אתו. בין שראו כל אותם התר את זה, עשו מה שעשו, והיה מה שחייה.

וחבל היה מפוזן בכמה מינים, ומושום כה גענשו מזין, ומקודוש ברוך הוא אמר למשה, (במדבר לא) נcum נקמת בני ישראל מל' מאת המדיינים. לך ראיו ולך נאה. לモאַב אַנִי מְשָׁאֵר אֶתְּמָתָם לְאַחֲרֵי שיצאו מהם שמי מרגליות - הרי דוד בן ישע, שהוא נcum נקמות מואב ווילץ קדרה הקלה לטפה פועל. זהו שכטוב (תהלים ט) מואב סיר רחצין, בודאי. ועוד שאוון שמי מרגליות לא יצוא, לא גענשו. בין שיצאו, בא דוד ווילץ קדרה מהטפה שלם. וכלם גענשו - מזין בימי משה, ומואב בימי דוד.

לבלים. כיון דחמי דבלעם לא יכול, נטלו עיטהacha בישא לרמייהו, ואפקירו בשיהם ובנטיהו ובנטיהו יתר ממוֹאַב, דהא על נשוי מדין כתיב, (במדבר לא) חן הנה כי לבני ישראל וגוי. וכלא מדין דהון. נטלו (ח' ק' צ' נ"א) עיטהacha בהדי נשיאה דלהון, דיפCKER ברכיה. דחשייבו לנטלא למשה ברשתיהון, בכמה זיני הרשין اعتרו לה, דיתפס רישא דלהון. וקידשא

בריך הוא (ישעה מ"ד) משיב חכמים אחריו. איינון חמן דרישא יתפס ברשותא דלהון, ולא ידע, חמי ולא חמי. חמו רישא דעתמא דנגפיל בהדרה, וכמה אלףין אוחרני, וחשייבו דמשה הוה, אפקירו לה, ופקידו לה על משה, שלא תזדווגי לאחר, אלא ביה. אמרה לוין, באה תזדווגי לאחר. אמרו ההוא דתחמי דכלא קיימי קמיה אנדע. אמרו ההוא דתחמי דכלא קיימי תשעה וחמשים אלף, משפטא דשמעון, בגין דהוה נשיאה דלהון, והיא חשבית דההוא משה, וואזדועגת ביה. כיון דחמו כל איינון שאר לדא,

עבדו מה דעבדי, ודקה מה דקהה. ובלאה הוה מפוזן, בכמה זיני, ובגין כה אתענשו מזין. וקידשא בריך הוא אמר לממשה, (במדבר לא) נcum נקמת בני ישראל מל' מאת המדיינים. לך אתחזי, לך יאות. לモאַב אַנִי شبיק לוין לבתר דיפקון תרין מרגלאן מנפייהו, הא דוד בריה דישע, דאייהו ינקום נוקמין דמוֹאַב, ויסחי קדרה דמליא טנופה דפער, הכא הוא דכתיב, (תהלים ט) מואב סיר רחצין ודקאי, ועוד דאיןון תרין מרגלאן לא נפקו, לא אתענשו, כיון דנגפכו, אתה דוד ואסחי קדרה מטנופה דלהון. וכלהו אתענשו. מדין בימי משה. מואב בימי דוד.